

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.262/2018/6. szám

A Szegedi Ítéltábla dr. Órlös Gábor ügyvéd által képviselt I. r. és II. r. felpereseknek - a Dr. Mészáros Győző Ügyvédi Iroda(ügyintéző ügyvéd: dr. Mészáros Győző) által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2018. február 1. napján kelt 8.P.21.328/2017/8. számú ítélete ellen a felperesek 9. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 93 000 (kilencvenháromezer) Ft perköltséget, valamint az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak 235 740 (kettőszázharmincezer-hétszáznegyven) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperesek és az alperes 2008. április 10. napján svájci frank alapú, jelzálogjoggal biztosított kölcsönszerződést kötöttek egymással. A kölcsön összegét 24 468 Ft svájci frankban, a futamidőt 156 hónapban határozták meg (I.1., I.2.). A kölcsön folyósításának feltételeként jelölték meg - egyebek mellett - az adós részéről a „deviza finanszírozás kockázata” című nyilatkozat aláírását és annak az alperes részére történő átadását. A felek a szerződés III.1. pontjában rögzítették a teljes hiteldíjmutató éves százalékos értékét (7,88 %) a III.3. pontban pedig az ügyleti kamatban való megállapodásukat. E szerint: „A kölcsön éves kamatlába a folyósítás időpontjában a Hirdetményben megállapított érték, melyet a Bank a szerződéskötés napjára vonatkozóan tájékoztató jelleggel közöl: a kamatláb évi 5,49 %... A kölcsön éves kamatlába 6.... hónapos kamatperiódusonként változó. Az itt írt kamatláb akció keretében került megállapításra, melyet a Bank jogosult az első kamatperiódus leteltével a Hirdetményben megállapított általánosan alkalmazott (nem akciós) kamatlábra módosítani”.

A szerződés III.4. pontjában a felek rendelkeztek az ügyleti és a késedelmi kamat alperes általi egyoldalú módosításának a feltételeiről, a III. 5. pontban pedig a szerződésmódosítási díjról, annak mértékét illetően a hirdetményre utalva. A IV. fejezetben a kölcsön és járulékaik megfizetésének módját akként szabályozták, hogy a havi összes törlesztési és kamatfizetési kötelezettség megállapítása a futamidő alatt az ún. annuitás módszerével történik, továbbá hogy a kölcsön és a kamat együttesen képezik a törlesztő részletet, amelynek összege a kamatperióduson belül állandó, a

törlesztő összegben a tőke és a kamat egymáshoz viszonyított aránya pedig változó. Meghatározták a törlesztő részlet összegét 219,76 CHF-ben azzal, hogy az a kamatperióduson belül változatlan. A felperesek - a szerződésbe foglalt nyilatkozatukkal - tudomásul vették, hogy a folyósítás napja és az ügyleti év kezdő napja (I.2. pont szerint 2008. április 15.) közötti időre eső kamatot az első törlesztő részlettel együtt annak esedékességekor kötelesek megfizetni. A fentiekén túl a felek rögzítették a szerződésben, hogy a mindenkor esedékessé váló törlesztések, törlesztő részesletek illetve bármely más pénzbeli kötelezettség svájci frankban teljesítendő, más pénznemben való teljesítés esetén pedig az alperes az általa az esedékesség napján alkalmazott, a hirdetményében hivatkozott számlakonverziós devizaeladási árfolyamon kiszámított CHF összeget fordít az éppen esedékessé vált kötelezettség teljesítésére. Meghatározták emellett az első és utolsó törlesztő részlet, valamint az egyes havi törlesztő részesletek esedékességének az időpontját, és a törlesztő részesletek számát. A IV.6. pontban a késedelmi kamat mértékéről rendelkeztek. A kölcsön biztosítására jelzálogjogot alapítottak az I. r. alperes tulajdonában álló **(település neve, ingatlan címe)** számú ingatlanra.

A szerződés VII. pontja az ún. Svájci frank klauzulát tartalmazza. Ennek 2. pontja szerint: „Az Adós kifejezetten nyilatkozik, hogy a banki felvilágosítást, mely szerint a jelen kölcsön vonatkozásában jelentős árfolyamkockázata keletkezhet abban az esetben, ha az árfolyam jelentősen változik, a kölcsön fedezete pedig nem CHF forrás, megértette és ezen információ tudatában is igénybe kívánja venni az e szerződésben meghatározott kölcsönösszeget”.

A szerződés VIII.13. pontjában a felperesek kijelentették, hogy az alperes üzletszabályzatának és hirdetményének a rendelkezéseit megismerték, azokat magukra nézve kötelezőnek fogadják el.

A szerződés melléklete rögzítette a közjegyzői díjra, az ingatlan-nyilvántartási eljárás igazgatási, szolgáltatási díjára, a szerződésmódosítási, számlavezetési és átutalási díjra, a tulajdoni lap másolatára, valamint a vagyon- és életbiztosításra vonatkozó rendelkezéseket.

A felek a kölcsönszerződést 2011. november 29. napján módosították. Az eredeti szerződést és a szerződésmódosítást egyaránt közjegyzői okiratba foglalták.

Az alperes a 2014. évi XL. tv-ben írt elszámolási kötelezettségének eleget tett. Az elszámolás felülvizsgálnak minősül.

A felperesek többször módosított keresetükben elsődlegesen annak megállapítását kérték, hogy a kölcsönszerződés nem jött létre, mivel az alperes a szerződésben „eltitkolt, rejtett” befektetési elemet alkalmazott, a kölcsön fedezetét rejtett tőkepiaci tranzakcióval állította elő, ezekről a lényeges körülményekről azonban őket nem tájékoztatta, ugyanakkor azok kockázatát rájuk hárította úgy, hogy erről sem tudomásuk, sem szerződési akaratuk nem volt. Hangsúlyozták, szándékuk értékállandósági kikötés nélküli forint kölcsön megkötésére irányult. Hivatkoztak arra, az alperes nem tett említést arról, hogy az árfolyam változása a tőketartozás összegét is megváltoztatja, csak a törlesztő részesletek esetleges változására hívta fel a figyelmet. Ez pedig véleményük szerint olyan lényeges szerződési feltétel, amelyről való tájékoztatás hiányában a szerződés nem jött létre. Másodlagos kereseti kérelmükben a szerződés érvénytelenségére alapítottan kérték, hogy kötelezze a bíróság az alperest 2 946 744 Ft megfizetésére, valamint a kölcsönszerződés fedezetéül szolgáló ingatlant terhelő jelzálogjog törlési engedélyének a kiadására. Érvénytelenségi okként a 1996. évi CXII. tv. (a továbbiakban: Hpt.) 213. § (1) bekezdés c), d) és e) pontjára hivatkoztak, állításuk szerint ugyanis a szerződés nem tartalmazza sem az ügyleti kamat, sem a referenciakamat mértékét, továbbá a futamidő során felszámított összes költség sem került meghatározásra, mint például a szerződéskezelési díj. Érvelésük szerint a szerződés a THM egyoldalú módosításának a feltételeit sem rögzíti, nem határozza meg a törlesztő részesletek összegét a teljes futamidőre. Véleményük szerint nem felel meg a szerződésben rögzített módozat az 1/2016. PJE határozatban foglaltaknak

sem, hiszen a kamat hiányában a törlesztő részletek összege nem számítható ki. További érvénytelenségi okként jelölték meg az árfolyamkockázatról való tájékoztatás hiányát, álláspontjuk szerint ugyanis az alperes által nyújtott tájékoztatás nem felel meg a Hpt. 203. §-ában írt feltételeknek. E körben hivatkoztak arra is, hogy a hirdetmény és az üzletszabályzat nem került egyedileg megtárgyalásra, továbbá „nem volt jelen” a szerződéskötéskor sem.

Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződés határozathozatalig terjedő időre történő hatályossá nyilvánítását kérték levezetett számításuk szerint.

Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a per megszüntetését kérte, egyrészt arra hivatkozással, hogy a kereset nem felel meg a DH2 tv. 37. §-ában írt jogszabályi követelményeknek, másrészt amiatt, hogy álláspontja szerint a DH törvények valamennyi érvénytelenségi kérdést, így az árfolyamkockázat viselésének a kérdését is rendezték, ezért a kereset elbírálása a Pp. 130. § (1) bekezdés f) pontjában írt perakadályba ütközik. Érdemi védekezése szerint az alkalmazott üzletszabályzatok a szerződés részévé váltak. Hangsúlyozta, a felek szerződése egyértelműen kölcsönszerződés, a felperesek a IV. 2. pontban svájci frankban való teljesítésre vállaltak kötelezettséget, azzal, hogy más pénznemben való teljesítés esetén az esedékesség napján alkalmazott árfolyamon kiszámított svájci frank összeget fordít az alperes a tartozás kiegyenlítésére. Érvelése szerint ez alapján egyértelműen megállapítható, hogy a szerződés effektivitási kikötést tartalmaz, azaz deviza szerződés. Részletesen kifejtett indokai szerint a kölcsönszerződésben a Hpt. 213. § (1) bekezdésében megjelölt valamennyi tartalmi elem szerepel, a VII. pontban rögzített klauzula pedig az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatást tartalmaz, amely megfelel a 2/2014. PJE határozatban foglaltaknak. Kiemelte, a DH törvények alapján az elszámolást elvégezte, annak során meghatározásra került az induló ügyleti kamat értéke is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 147 000 Ft + áfa perköltséget, továbbá az államnak 262 000 Ft feljegyzett eljárási illetéket. Határozatának indokolása szerint a felek között a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: 1959-es Ptk. 523. §-ában szabályozott bankkölcsönszerződés jött létre, a felek annak valamennyi lényeges tartalmi elemében megállapodtak. Megállapította, a kölcsönszerződés tartalmazza a Hpt. 213. § (1) bekezdésében írt valamennyi kötelező tartalmi elemet. Ugyancsak elfogadta az alperesnek azt a védekezését, hogy az árfolyamkockázatról való tájékoztatási kötelezettségének megfelelően eleget tett, azt a szerződés VII. fejezetében rögzített ún. svájci frank klauzula tartalmazza. Hangsúlyozta, hogy a felperesek a szerződés IV.2. pontjában írtak szerint főszabályként svájci frank devizanemben voltak kötelesek fizetési kötelezettségüket teljesíteni, ez esetben az árfolyamkockázat nem terhelte őket. A forintban való törlesztés esetére pedig a szerződés ugyanezen pontja kifejezetten tartalmazza, miként történik a kirovó és a lerovó pénznem közötti átszámítás. Mindemellett kifejtett álláspontja szerint a 2014. évi LXXXVII. tv. (a továbbiakban: DH3 tv.) 2015. február 1-jei fordulónappal kötelező módon előírta a fogyasztó tartozásának forint követelésre történő átváltását, ezzel pedig az árfolyamkockázat fogyasztóra történő telepítése megszűnt, így az esetleges tájékoztatási kötelezettség elmaradása a továbbiakban már nem vizsgálható.

Nem találta megállapíthatónak a felpereseknek a rejtett befektetési elemre és ezzel összefüggésben a szerződés színleltségére való hivatkozását sem, rámutatva, hogy a színleltség a szerződés semmisségét, nem pedig a létre nem jöttét eredményezné. Kiemelte, a színlelés egyébként is kétoldalú magatartás, arra pedig a felperesek maguk sem hivatkoztak, hogy a perbeli szerződéssel valamely befektetést próbáltak leplezni. Rámutatott, az alperes a szerződésben vállalt kötelezettségének megfelelően a kölcsönt folyósította, és a felperesek is eleget tettek a szerződésben vállalt kötelezettségeiknek, a törlesztő részleteket fizették. Utalt arra, a 6/2013. PJE határozat

állásfoglalása szerint a deviza alapú kölcsönszerződés nem tekinthető befektetési szolgáltatási tevékenységnek.

Megállapította a fentieken túl, hogy a kölcsön és a törlesztő részletek összegének a meghatározása megfelel az 1/2016. PJE határozatban írtaknak. Megalapozottnak találta azt az alperesi védekezést, hogy a bank üzletszabályzatai, valamint a hirdetmények a szerződés részévé váltak, ezt a szerződés VIII.13. pontban foglalt felperesi nyilatkozat alátámasztja. Rámutatott, az általános szerződési feltétel jellemző vonása az egyedi megtárgyalás hiánya, ahhoz, hogy a szerződés részévé váljon, az 1959-es Ptk. 205/B. §-ában írt feltételek megvalósulása szükséges, ez pedig a jelen ügyben megállapítható. Utalt arra, a felperesek érvénytelenségre alapított keresete a jogkövetkezmény levonása tekintetében nem felel meg a DH2 tv. 37. §-ában írtaknak, az összecszerűen megjelölt kereseti kérelemnek ugyanis tételes számításon kell alapulnia, ami azt jelenti, hogy szükséges egy összecszerű, pontos és bíróság által is követhető matematikai levezetés, amely a felülvizsgált elszámolás adatain alapul, ilyet azonban a felperesek nem terjesztettek elő.

A felperesek fellebbezésükben elsődlegesen az elsőfokú ítélet keresetük szerinti megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérték. Fenntartották azt az álláspontjukat, hogy a felek között a lényeges tartalmi elemekben való megállapodás hiányában a kölcsönszerződés nem jött létre, továbbá amiatt sem, mert az alperes nem adott tájékoztatást a szerződés minden lényeges körülményéről (1959-es Ptk. 209. § (1) bekezdés). Megismételték azt a véleményüket, hogy az alperes kölcsönnek álcázott, valójában „eltitkolt” befektetési tartalmú szerződést kötött velük, amiről nem tudtak, így szándékuk nem is irányulhatott tartós jogviszony létrehozására. Fenntartották az érvénytelenségre alapított kereseti kérelmüket is. Ennek kapcsán előadták, hogy az alperes nem teljesítette a DH2 tv-ben előírt kötelezettségét, nem küldött a részükre tételes havi bontásban részletezett egyenleget, ezért az elszámolást nem tudták megfelelően kidolgozni, következésképpen az elsőfokú bíróság tévesen rőttá e hiányosságot ítélete indokolásában a terhükre. Kiemelték, hogy az ún. DH törvényekkel szemben számos előzetes döntéshozatali eljárás indult annak vizsgálata érdekében, hogy azok az Európai Unió jogával ellentétesek-e. Utaltak arra, indítványozták az eljárás felfüggesztését ezen eljárások befejezéséig, az elsőfokú bíróság azonban e kérelmüket elutasította, az elutasításnak azonban nem adta indokát. Változatlanul fenntartották a per tárgyalásának felfüggesztésére irányuló kérelmüket az Európai Unió Bírósága előtt C-51/17. szám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig. Kifogásolták továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást nem folytatta le teljes körűen, a személyes meghallgatásukat nem foganatosította, és a bizonyítási teherrel kapcsolatban nem adott tájékoztatást.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, visszautalva az elsőfokú eljárásban előadott védekezésében kifejtettekre.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság döntésével és túlnyomórészt annak indokaival is egyetért, az alábbiak kiemelése mellett.

A másodlagos fellebbezési kérelemre figyelemmel az ítéletábrának elsősorban abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt szükséges-e az elsőfokú eljárás megismétlése. A felperesek a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozatuk szerint lényeges eljárási szabálysértésként a bíróságot a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint terhelő tájékoztatási kötelezettség elmulasztását jelölték meg, valamint azt, hogy nem került sor a személyes

meghallgatásukra. Az elsőfokú bíróságot azonban nem terheli e tekintetben mulasztás. A Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség célja annak biztosítása, hogy a fél a bizonyítási indítványait a jóhiszemű és célszerű pervitel követelményeinek megfelelően előterjeszthesse [1/2009. (VI. 24.) PK vélemény 1. pont]. A jelen perben azonban nincs olyan tény, amely a megalapozott döntés meghozatala érdekében további bizonyítás lefolytatását tenné szükségessé. A felperesek maguk sem jelöltek meg olyan tény, amelynek bizonyítására az elsőfokú bíróság mulasztása miatt nem volt lehetőségük, és a kereset elutasításának indoka sem az volt, hogy a felperesek bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget.

Alaptalanul kifogásolják a felperesek személyes meghallgatásuk elmaradását is. A perben kötelező volt a jogi képviselő, ami azt jelenti, hogy joghatályos perbeli jognyilatkozatot csak a jogi képviselők tehettek, a felperesek személyes meghallgatása akkor lett volna indokolt, ha az a tényállás megállapításához szükséges lett volna. A perben azonban olyan ténykérdés nem merült fel, amelynek tisztázása a felperesek személyes meghallgatását tette volna szükségessé, a bíróságnak a rendelkezésére bocsátott okirati bizonyítékok (szerződés) alapján elsősorban jogkérdésben kellett döntenie.

A felperesek fellebbezésük petítuma szerint az elsőfokú ítélet módosított keresetük szerinti megváltoztatását kérték, anélkül azonban, hogy mindenre kiterjedően részletesen kifejtették volna érveiket, csupán visszautaltak az elsőfokú eljárásban keresetük alátámasztásaként tett nyilatkozataikra. Erre tekintettel az ítélet tábla is csak a jogorvoslati kérelemben előadott érdemi indokok kapcsán, továbbá abban a körben fejté ki az álláspontját, amely tekintetben az elsőfokú ítélet indokolása korrekcióra szorul.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy alaptalanul hivatkoztak a felperesek arra, hogy az alperes befektetési tartalmú szerződést kötött velük. A szerződésnek ugyanis egyetlen olyan kitétele sincs, amely befektetési tevékenységre utalna, önmagában az ügylet deviza alapúságából erre nem lehet következtetést levonni. Közömbös az a felperesi hivatkozás is, hogy a befektetési tevékenység az alperes eltitkolt szándéka volt, mert a felek jogviszonyát az írásba foglalt szerződési tartalom alapján kell vizsgálni, amit az alperes abban meg nem jelenő esetleges titkos fenntartása nem érint, az ugyanis mind a szerződés létrejötté, mind annak érvényessége szempontjából közömbös (1959-es Ptk. 207. § (5) bekezdés).

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában utalt ugyan arra, hogy a felperesek keresete nem felel meg a DH2 tv. 37. §-ában foglaltaknak, ezzel a megállapításával azonban az ítélet tábla nem ért egyet. Az elsőfokú bíróság ezt az álláspontot elfoglalva a pert a 8.P.20.691/2016/17. számú végzésével megszüntette, határozatát azonban az ítélet tábla a Pkf.II.20.823/2017/2. számú végzésével hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot új határozat hozatalára utasította. Határozatának indokolásában részletesen kifejtette azt az álláspontját, miszerint a felperesek keresete a DH2 tv. 37. § (1) bekezdésében rögzítetteknek megfelel, az ennek kapcsán kifejtett indokait változatlanul fenntartja, azt megismételni nem kívánja. Ebből következően nincs jelentősége annak a fellebbezési előadásnak, hogy a felperesek az alperesi elszámolás hiányosságaira tekintettel nem tudták az elszámolást megfelelően kidolgozni. Megjegyzendő továbbá, ha az elsőfokú bíróságnak az volt az álláspontja, hogy az érvénytelenségi kereset nem felel meg a DH2 tv. 37. §-ában írtaknak, úgy a kereset elbírálására nem kerülhetett volna sor. Az elsőfokú bíróság azonban ítéletében valamennyi érvénytelenségi okot vizsgálta, és érdemben találta megalapozatlannak az ezekre való felperesi hivatkozást.

Nem osztja az ítélet tábla az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy az ún. DH törvények hatályba lépése folytán az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződési feltételek

tisztességtelensége a továbbiakban már nem vizsgálható, az ezzel kapcsolatos igényérvényesítés perakadályba ütközik. A 2014. évi XXXVIII. tv. (a továbbiakban: DH1 tv.) 3. és 4. §-a ugyanis kizárólag az árfolyamrés valamint az egyoldalú szerződésmódosítás lehetőségét tartalmazó szerződési kikötések semmisségéről rendelkezik, és nem érinti a hatálya alá tartozó deviza alapú kölcsönszerződéseknek azokat a kikötéseit, amelyek az ún. árfolyamkockázat fogyasztóra telepítéséről rendelkeznek. A 2014. évi XL. törvény (DH2 tv.) a DH1 törvényhez kapcsolódó elszámolási szabályokat tartalmazza, s ilyenformán ez a törvény sem érinti sem az árfolyamkockázat, sem a szerződések DH1 törvényben megjelölt feltételek semmisségétől eltérő ok miatti esetleges érvénytelenségét. Az egyes fogyasztói kölcsönszerződések devizanemének módosulásával és a kamatszabályokkal kapcsolatos kérdések rendezéséről szóló 2014. évi LXXVII. törvény (DH3 tv.) rendelkezéseiből sem vonható le az a következtetés, hogy a DH1 törvényben megjelöltekén túl további, így az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési feltételek tisztességtelenségére alapítottan kizárt az igényérvényesítés. Ez a törvény ugyanis csak a jövőre nézve (ex nunc) módosította a hatálya alá tartozó deviza alapú kölcsönszerződéseket akként, hogy a 3. § (3) bekezdésében meghatározott jövőbeli időpontoktól megszüntette a fogyasztókat terhelő árfolyamkockázatot. Nem érintette viszont ez a törvény sem a szerződések árfolyam-különbözet fogyasztó általi viselésére vonatkozó feltételeit a törvény általi szerződésmódosítás időpontját megelőző szerződési időszakokra. A törvény rendelkezései alapján az érintett szerződések a törvény erejénél fogva a felek közreműködése nélkül ex nunc hatállyal, azaz a jövőre nézve módosultak, amely módosulások az 1959-es Ptk. 226. § (2) bekezdése szerinti jogszabállyal történő szerződésmódosításnak feleltethetők meg. Ezzel szemben az érvénytelenség oka a szerződés megkötésekor áll fenn, így annak kiküszöbölésére a szerződés megkötésére visszamenő (ex tunc) hatállyal kerülhet sor (Feljegyzés a Kúria devizahiteles pereket tárgyaló bíráinak 2016. november 28. napján tartott értekezletéről, a 2014. évi XXXVIII., a 2014. évi XL. és a 2014. évi LXXVII. tv-eknek a hatályuk alá tartozó szerződések érvényességére gyakorolt hatása tárgyában). Nem volt tehát akadálya annak, hogy a felperesek a perbeli szerződés árfolyamkockázat viselésére vonatkozó feltételeinek tisztességtelenségére hivatkozva kérjék a szerződés érvénytelenségének megállapítását és az érvénytelenség jogkövetkezményének alkalmazását, a bíróságnak ennek az érvénytelenségi oknak a fennállását érdemben kellett vizsgálnia. Az elsőfokú bíróság - elfoglalt álláspontja ellenére - ezt az érdemi vizsgálatot elvégezte, az ítéletábra osztja az ezzel kapcsolatos álláspontját, az e körben kifejtett helytálló érveit megismételni nem kívánja.

A felperesek fellebbezésükben alappal kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmet elutasító végzés tekintetében indokolási kötelezettségének nem tett eleget. A végzés ellen a Pp. 155/A. § (3) bekezdése alapján külön fellebbezésnek nincs ugyan helye, a bíróságot azonban ez nem mentesíti az indokolási kötelezettség alól. Az ítéletábra egyetért az elsőfokú bírósággal abban, hogy a perbeli esetben nem volt indokolt a tárgyalás felfüggesztése a felperesek által megjelölt egyik előzetes döntéshozatali eljárásra tekintettel sem. Amint arra a felperesek a másodfokú tárgyaláson hivatkoztak is, az Európai Unió Bírósága előtt C-483/16. számon indult előzetes döntéshozatali eljárás az EUB 2018. május 31. napján hozott ítéletével befejeződött, az erre alapított felfüggesztési kérelem tehát okafogyottá vált. Nem ad alapot a per tárgyalásának felfüggesztésére az Európai Unió Bírósága előtt C-51/17. számon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás sem. A Pp. 155/A. § (1) bekezdése értelmében a bíróság az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását a Európai Közösséget Létrehozó Szerződésben foglalt szabályok szerint kezdeményezheti. Az Európai Unióról és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke értelmében az Európai Unió Bírósága a szerződések és az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok jogi aktusainak érvényessége és értelmezése kérdésében rendelkezik hatáskörrel előzetes döntés meghozatalára. A felperesek által hivatkozottak szerint a Fővárosi Ítéletábra a 93/13. EGK tanácsi irányelv értelmezése tárgyában kezdeményezte az Európai Unió

Bírósága előzetes döntéshozatali eljárását, egyebek között azzal összefüggésben, hogy tisztességes-e a deviza alapú kölcsönszerződésnek az a kikötése, amely szerint az árfolyamváltozásból eredő terheket, az ún. árfolyamkockázatot a fogyasztó köteles viselni. Kétségtelen, hogy a jelen jogvitának is tárgya ez a kérdés, de ennek az eldöntése nem igényli az Európai Unió Bíróságának állásfoglalását. Egyfelől ugyanis a Kúria a 2/2014. számú PJE határozatában már állást foglalt az árfolyamkockázatot kizárólag a fogyasztóra telepítő általános szerződési feltétel tisztességtelenségének megítélése során vizsgálandó szempontokról, és döntése meghozatalakor figyelemmel volt a 93/13. EGK irányelvben foglaltakra, valamint az Európai Unió Bíróságának az irányelv értelmezése tárgyában hozott C-26/13. számú ügyben hozott ítéletében kifejtettekre. Másrészt az Európai Unió Bírósága az előzetes döntéshozatali eljárás során hozott C-186/16. számú ítéletében részletes iránymutatást adott arra nézve, milyen szempontok alapján kell vizsgálni, hogy a fogyasztó megfelelő tájékoztatást kapott-e a deviza alapú kölcsönszerződés megkötése során az ügyletből eredően őt terhelő árfolyamkockázatról, és hogy ehhez képest az árfolyamkockázat fogyasztóra telepítéséről rendelkező általános szerződési feltételek tisztességtelensége mikor állapítható meg. Azt is hangsúlyozta ugyanakkor a Bíróság, hogy ennek a vizsgálatnak az elvégzése a nemzeti bíróságok feladata. A jogegységi határozatban, valamint az Európai Unió Bíróságának C-186/16. számú ítéletében foglaltakra figyelemmel az ítéletábra álláspontja szerint a perbeli jogvita elbírálásához nincs szükség a fogyasztóvédelmi irányelv további értelmezésére, így erre tekintettel nincs helye az előzetes döntéshozatali eljárás befejezéséig a per tárgyalása felfüggesztésének. Csupán utal az ítéletábra arra, hogy az ezt érintő kérdésben a C-51/17. számú ügyben a főtanácsnok már elkészítette az indítványát, amelyben a fentiekkel megegyezően foglalt állást, nevezetesen, hogy a nemzeti bíróságnak kell a szerződés háttérét jellemző valamennyi körülmény és a Bíróság ítélezési gyakorlata alapján eldöntenie, hogy a 93/13. irányelv 4. cikkének második bekezdése és az abban foglalt, a szerződési feltételek „világos és érthető” jellegére vonatkozó követelmény érvényesült-e az adott ügyben.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felpereseket a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes jogi képviselőjével felmerült - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló - másodfokú perköltségének, valamint az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a feljegyzett másodfokú eljárási illetéknek a megfizetésére.

S z e g e d , 2018. június 26.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró